

La llibertat

És abandonar el llibre sempre que puguis

Sílvia Bel recita David Caño.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=UyRoTFImjU4>

La llibertat és un estat permanent
sense fronteres,
és oferir amor clandestí
com una droga
a plena llum del dia,
és no claudicar en l'intent,
és sincerar-te.

La llibertat és conviure
amb el desordre del desig
i no justificar-te,
és blasfemar
i fugir dels visionaris,
és condemnar-te a l'oblit
dels capatassos,
és dignificar mots tals com
Revolució, Insurgència,
Autoorganització.

La llibertat és desmitificar
i fer caure totes les estàtues,
és suprimir, definitivament, la falsa amistat
amb traïdoria,
és profanar la voluntat de control del misticisme,
és oblidar el pecat, la mala consciència,
els remordiments de la moral
perversa, que t'han inculcat en escoles tenebroses
com palaus,
com presons,
amb patis enormes
on només podies donar voltes.

La llibertat és un hemicicle buit,
un mentider coix, un dictador mut,
una rumba dansant al voltant d'una foguera,
les calces de la cambrera fent de bandera
negra

a l'estenedor de les il·lusions
complertes, de les utopies acabades,
de les conviccions que han deixat de presumir,
de les cançons que han deixat de ser himnes,
mentre l'últim ideari ens escalfa els peus,
i ens ajuda a fer el sopar...

La llibertat és treballar poc i llegir molt,
és abandonar el llibre sempre que puguis,

és suprimir el prefix de la paraula sexual,
és estimar i punt.
És descobrir el plaer i potenciar-lo,
és emancipar-te del tedi,
és la vida juganera,
creativa, la pervivència del dubte,
l'abolició de la condemna,

I tu, de quin color dius que és
la llibertat?